

Minister omtalte, at jeg ikke havde givet nogen Grund til, at jeg kaldte den Fæstning, han nu har lavet, for en Ruin; vil jeg henvisse den ærede Minister til en Sammenligning mellem det Forslag, hvorefter Fæstningen er bleven udført, og de Forslag, hvorefter den oprindeligt var projekteret. Maaſte den ærede Minister da ved denne Sammenligning vil finde Forklaringen til mit Udtryk. I Forbindelse hermed vil jeg minde den ærede Minister om hans egen Udtalelse i en af de tidligere Betænkninger, der har foreligget her, og hvor der tales om Kampen ved Kjøbenhavn. Den ærede Minister skriver her, at denne Kamp vil blive en kortvarig Artillerikamp. Jeg tror, at et saadant Maal fra den ærede Ministers Side til at bestemme Fæstningens Bygning og Virksomhed vil være tilstrækkelig oplysende og vil forklare og forsvare et hvilket som helst ringeagtende Ord, der bliver sagt om denne Foranstaltning. At den ærede Minister ikke vil Freden for enhver Pris, forstaar sig af sig selv, det har jeg aldrig tvøvet. At man skulde foranstalte ſlige Krigsrustninger som dem, den ærede Minister staar midt i, for Fredens Skyld, har jeg ikke bildt mig ind, og det tror jeg heller ikke, er faldet nogen som helst anden ind. Derimod er det ganske sikkert, at jeg ikke finder noget for vort Fædreland gavnligt i den Plan at falde til sidste Mand. Jeg tror, at det er det sidste, man skulde gøre, og at vor Opgave netop ikke er at sætte alt paa et Kort for at staa eller falde. Vor Opgave maa i al Simpeltid og Sævnhed være den at reddes, hvad der kan reddes, og det tror jeg ikke, at den ærede Minister hjælper os til.

Den ærede Ministers Partiiinteressier ere meget nøje knyttede til denne Sag (Krigsministeren: De personlige!) De personlige politiske kunde jeg maaſte kalde dem. Hele Ministeriets Stilling, den fortsatte Hævdelse af den Plads, Ministeriet indtager, er meget nøje knyttet til denne Sag. Jeg tror, at den ærede Minister vil give mig Ret i, at naar han kæmper for sin Fæstning, kæmper han med det samme for sin Portefeuille. Det hænger saaledes sammen, at jeg meget godt kan forstaa, hvad der foregik i Foraaret, da den ærede Krigsminister tog Middelfarndsfortet ud af den særlige Lov for at udføre det provisorisk. Der gjorde han noget, som jeg tror, at han af partipolitiske Grunde var meget haardt nødt til. For at han skal kunne føre den Politik igennem, som han er Talsmand for, er det fremfor alt nødvendigt for ham at have aabent Vand, og det opnaar han kun ad een Vej. Det gælder for ham at blive i de abnorme Grundlovstilstande, hvori han

befinder sig, og som den ærede Krigsminister nu har sikret for 3 Aar. Jeg føler mig overbevist om, at hvis ikke Situationen forværrer sig, vil den ærede Krigsminister om 3 Aar den samme Grund finde paa noget nyt, som igen kan holde aabent Vand for hans Projekt.

Til det ærede Medlem for Kjerteminde (N. Andersen) skal jeg ikke sige mange Ord. Hans Udtalelser ere dem, som vi ere grumme vant til at høre omkring paa Folkemøder og Forsvarsmøder og ved andre ſlige fejtlige Lejligheder. Det er der, saadanne Ord gælde, at vi intet ville gøre for vort Forsvar. Det kan ikke gælde her i dette Ting eller finde Tilslutning her, hvor vi alle vide, hvad der hvert Aar bevilges til de militære Foranstaltninger. Her at ville tale om, at Venstre intet gør for vort Forsvar, er en Tale, som det ikke lønner sig for det ærede Medlem at holde. Den er opdaget. Naar det ærede Medlem spørger, om jeg da kan sikre ham, hvis vi ordne Forsvarsvæsenet paa den Maade, jeg finder nyttigt, at saa ingen vil angribe Landet, befætte Kjøbenhavn og gøre sig Landet frugtbringende o. s. v., saa vil jeg svare det ærede Medlem, at han jo vender Tingen paa Hovedet. Det er ham og hans Krigsministerium, der skulle sige os, om de, naar vi følge dem i deres Krigsrustninger, saa ogsaa kunne sørge for, at ingen besætter vort Land og gør sig det nyttigt. Kunne de sørge for det? Ja, det skulle selvfølgelig de sørge for, der give Bengene ud til det Formaal. Det kunne de ikke, og naar det ærede Medlem tror, han kan gøre det, saa kommer han derved i fuld Uoverensstemmelse med sin Krigsminister, thi Krigsministeren tror ikke, at han kan det; Krigsministeren tror, at han maa opgave Sylland, at han maa opgave Fyn, at han ikke kan forsvare Sjælland, og at Kampen om Kjøbenhavn kun bliver en kortvarig Artillerikamp. Det ærede Medlem kan sikkert ikke mere end hans Krigsminister paa det Omraade; i saa Henseende tror jeg ikke, der er nogen som helst Grund til uhyggelig Pral. Det, vort Land formaar, kunne vi hurtigt blive enige om, er grumme lidet, men allfor lidet i Forhold til de uhyre Summer, vi give ud dertil. Jeg har aldrig sagt, og det vilde ogsaa være en underlig Tale, at dette Ting havde Maagt til at nægte; jeg har sagt, at dette Ting havde Ret til at nægte; at denne Ret er tilfidesat, er Noget, vi ikke behøve at tvistes om. Derimod forekommer det mig mærkeligt, at det ærede Medlem vil tale om den Folkeunderstøttelse, som han og hans Politik har fundet. Det synes jeg dog, han kunde unde os, naar vi Balg efter